Символ відновлення та переродження, сили здолання ворожого та хибного

ЧОРНЕ СОНЦЕ

№ 16
17.07.2015

Відчуй в собі непереможний дух,
Як силу, як магічний знак на тілі.
А твоя правда буде завжди тут,
На лінію вогню і у прицілі.

ВІДВАЖНІ ОПАНОВУЮТЬ СВІЙ СТРАХ

ОБОРОНА МАЙБУТНЬОГО

ПОЛК «АЗОВ» ВИХОДИТЬ НА НОВИЙ ЯКІСНИЙ РІВЕНЬ ВІЙСЬКОВОЇ СПРАВИ

З початку липня на базі полку «Азов» вступила в дію програма підготовки, інструктажів та реорганізації полку — «Курси для командирів та штабних офіцерів». До неї були залучені провідні фахівці та інструктори з різних країн світу, які мають бажання допомогти Україні у війні з московським ворогом. Результатом програми має стати якісно оновлений командний склад полку та створення новітнього оперативного штабу за зразками найуспішніших армій світу, що буде підпорядкований Українській національній ідеї.

Керівний склад полку «Азов»

Ініціатива створення програми належить бійцям полку «Азов», які захищають Україну й прагнуть побудувати процвітаючу та реально самостійну державу. Основна мета програми — оновлення командного складу полку та створення сучасного оперативного штабу за зразками найуспішніших армій світу.

Основним змістом програми «Курсів для командирів та штабних офіцерів» є переведення офіцерського складу полку «Азов» до військових стандартів НАТО, які є найвищими у світі. За останні кілька років цього питання торкались багато Українських політиків та суспільних діячів, але все закінчувалось розмовами. Незважаючи на буремні часи, полк «Азов» взяв на себе ініціативу впроваджувати такі інновації.

Елементами програми є: структура штабу, структура офіцерського складу, чіткий розподіл функцій, тактичні порядки, схеми маневрів, тактичні знаки та інше. Зміни стосуватимуться не лише командування, але і звичайних солдат. Курс передбачає навчання оперативним діям, організації розвідки, забезпечення та зв'язку. Програма тактично-операційного центру дасть змогу планувати дії відносно сучасних реаліях війни в Україні та можливих майбутніх конфліктів.

Новий штаб полку «Азов» буде виглядати та працювати по-новому, ще більше ефективно та професійно. Офіцери отримають знання, що дадуть змогу діяти за новітніми методиками управління особовим складом, а взаємодія бойових підрозділів зі штабом досягне оптимального рівня.

Аудиторії офіцерів із новітнім обладнанням

Курс навчання триватиме два місяці. Наприклад, у США такі навчання проходять майже рік. Але зараз ситуація в Україні вимагає швидких і рішучих дій. Через це термін навчання було максимально зменшенно. Перші заняття пройшли 6 червня.

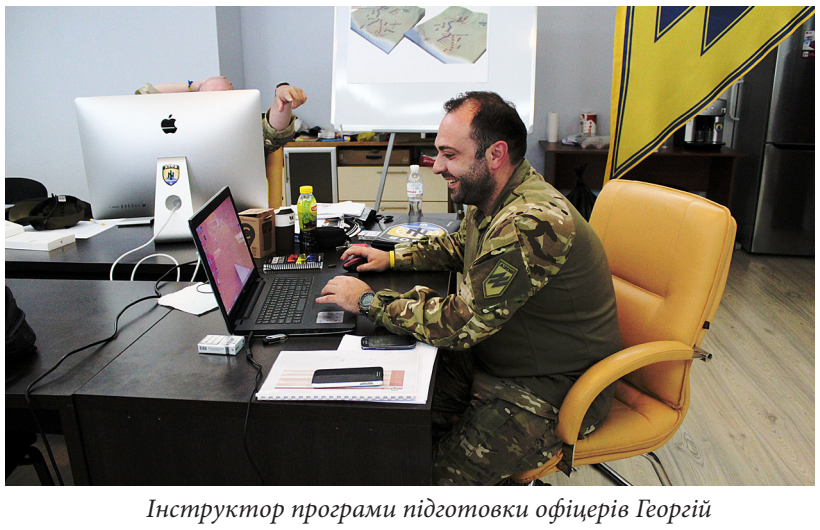

Інструктор програми підготовки офіцерів Георгій

Ця програма стане початком великого проекту зі зміцнення оборонних можливостей України — у планах організаторів є створення постійно діючої місії навчання.

Фінансування цієї ініціативи здійснюється за рахунок добровольчих внесків. Держава залишилась осторонь, а Збройні сили України зробили вигляд, ніби це їх не стосується. Добре хоч, що серйозних перешкод у створенні та реалізації даного проекту загалом не було.

Вирішення організаційних питань зайняло чотири місяці. Результат виправдав усі надії: кожен курсант має комп'ютер, на якому встановлено найновіші навчальні програми, що розроблені за стандартами НАТО. Навчальну аудиторію обладнано за останнім словом техніки: чотири плазмові екрани, спеціальні принтери, що можуть друкувати великі карти для операцій. Але це ще не все. Розробляються програми використання військовими тактичних позначень, йде створення визначень та спеціальних військових словників. Курсанти отримали посібники, створені відповідно до сьогоднішніх реалій військових дій на території України та перекладені Українською мовою. Вони були створені відповідно до сьогоднішніх реалій військових дій на території України.

Бійці полку «Азов» не просто підвищуватимуть свої навички користування військовими картами, схемами тощо, але й вчитимуться користуватись спеціальними прийомами мови. Подібну техніку використовують передові армії світу задля забезпечення збереження тактичної інформації.

Якість навчального процесу контролюють фахівці та інструктори з Грузії, США та Канади, які мають великий досвід військового мистецтва. Всі вони колишні офіцери, які брали участь у військових діях у В'єтнамі, Іраку та інших гарячих точках світу.

Зараз в Україні просто немає подібних програм як за рівнем підготовки, так і за масштабами навчань. Тому «Курси для командирів та штабних офіцерів» є дуже важливим елементом розвитку та становлення Українського війська на геополітичній карті світу.

Перебуваючи в авангарді боротьби Української нації за дійсну незалежність, полк «Азов» постійно працює над підвищенням власного рівня військової майстерності. Нашими найвищими ідеалами та орієнтирами у цій боротьбі є свобода та безпека кожного Українця. Ми відчуваємо в собі сили і натхнення досягнути перемоги. То ж ми впевнено йдемо цим шляхом.

Вирій, Журналій

ВІДРОДЖЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІЇ

ЦИВІЛЬНИЙ ФРОНТ

У нинішній історичний період Українська нація відроджується у боротьбі. Щойно полк «Азов» досяг перших істотних успіхів у війні із загарбницькою Москвою, як себе проявив внутрішній політичний ворог. Тепер наша нація перебуває в стані облоги.

Політикум Української держави перенасичений ворожою агентурою. Частка патріотів і націоналістів у владних структурах — мізерна. Нами керують чужинці, манкурти та зрадники, переслідуючи інтереси дикої Москви, інтернаціональної Європи та знеособленого олігархічного капіталу.

Протидія цим процесам існує. Полк «Азов» розвивається й нарощує сили. Ми — спільнота націоналістів, найвищими ідеалами яких є безпека, успіх і сила Української нації. Тому, логічним етапом розвитку нашої спільноти є охоплення не лише воєнного фронту, а і опанування ситуації у всій Україні в суспільно-політичній царині.

По всій Україні розпочинає свою активну діяльність Цивільний Корпус «Азов» — організація, яка ставить перед собою важливі і складні, проте посильні для націоналістів завдання:

- забезпечити надійну підтримку для фронту в тилу;
- згуртувати цивільну частину Української нації в єдину спільноту;
- підготувати активістів, які відстоюватимуть національні інтереси надалі;
- та найголовніше — очистити Український політикум всіх рівнів від інтернаціональних та відверто ворожих лобістів, давши дорогу у політику молодим, щирим і відданим Ідеї Нації патріотам України.

Учасником Цивільного Корпусу «Азов» може і має бути кожен патріот України, який знаходиться в тилу наших воїнів. Кожний мусить зробити особистий внесок у життя Української нації: допомагати волонтерською роботою, забезпечувати фронт необхідним, долучатись до національних дружин і територіальної оборони, організовувати і брати участь у вишколах націоналістів. Саме цим нині займається Цивільний Корпус «Азов».

У кожного націоналіста свої завдання. Проте в боротьбі справа у нас єдина, спільна. Ми мусимо повернути Українській нації можливість вільно й безпечно жити у власній державі, керувати нею самостійно, володіти багатствами власної країни та забезпечити для своїх дітей і нащадків захищене, гідне і щасливе майбутнє, примножуючи славу своїх предків. У результаті наша спільна перемога стане здобутком кожного із нас.

У боротьбі — життя. Для кожного з нас ця боротьба — спільна й водночас особиста справа. Цивільний Корпус «Азов» — це місце, де саме ти зможеш реалізувати себе, зробивши свій вагомий внесок у справу цілої нації.

Вирій

ОБОРОНА НАЦІЇ

МІЦНІШЕ СТАЛІ

КОМАНДИР ДУШМАН І ТАНКОВА РОТА

Душман — один з бійців, що були в «Азові» від самого початку. Події останніх років змусили цивільну людину, бізнесмена, стати на захист держави. Прийшовши в «Патріот України» під час Майдану, Душман пов'язав свою долю з нашим рухом. Пізніше він вступив до лав «Азову», приймав участь в звільненні Маріуполя. Нині він очолює танкову роту полку.

— Перед плануванням звільнення Маріуполя ми мали розмову з одним відомим народним депутатом, а тоді — радником міністра внутрішніх справ.

Ми з Боцманом сказали, що треба діяти рішуче і водночас професійно.

Ми потребували декількох одиниць високоточної зброї, спеціальних гвинтівок, які у них тоді були в наявності. Це могло вирішити багато проблем, адже тоді ця пожежа ще не поливалась бензином з Російської Федерації. Нам відмовили, і я сказав, що пройде кілька місяців, і ви самі будете давати нам танки, і благати, щоб ми їх взяли.

Слова Душмана виявилися пророчими. Невдовзі так звана «АТО» переросла в повноцінну війну, із застосуванням танків та артилерії. Після того, як наші силовики почали тіснити терористів, відбулася збройна інтервенція зі сторони Росії. Стало зрозумілим, що для успішного протистояння ворогу необхідна більша міць. Було прийнято рішення про передачу полку «Азов» артилерії та танків.

— Наш танковий підрозділ формувався з грудня 2014 року. Всю зиму ми пробули на полігоні в Башкирівці (полігон 92-гої механізованої бригади), навчались в Харківському інституті танкових військ, де нам викладали професіонали військової справи. З березня почалось бойове застосування підрозділу, зокрема і в Широкиному. Ворог складає про наші танки всілякі легенди, ходить байка, що ми воюємо на сучасних німецьких танках, які ворог називає «чорна пантера». В підрозділі зібрались сміливі та розумні люди.

Нам вдалося за декілька місяців навчитись тому, на що в радянській армії йшли роки.

Ветерани Збройних Сил за нас сильно переживають, часто приїздять, тому весь час йде процес вдосконалення бойових навичок, відбуваються регулярні навчання. До складу нашого підрозділу, крім танкової роти, входить також піхотна рота, яка навчена взаємодії з танками. Терористи уже відчули на собі це все. Наші бійці — чудово мотивовані, і найбільше їх мотивують Путін та «деенерівці».

Душман пояснює, що війна йде не тільки із зовнішнім ворогом, а і з внутрішнім. Дійсно, агресія зі сторони Росії — це спроба знищити нашу Національну Революцію. Так в історії було не раз, коли виникала якась нова революційна структура, всі намагались її знешкодити, щоб зберегти тогочасний status quo. Треба думати не тільки про перемогу над ворогом, а й про радикальне оновлення країни, про системні зміни у нашій державі, щоб вона дійсно стала національною та служила на благо Українського народу.

— На мою думку, влада на краще не зміниться. Яка є — така і є. Вона себе показала за цей рік. Владу має змінити лише народ. У цьому конфлікті всі іноземні держави керуються виключно своїми інтересами, і це зрозуміло.

Вони бояться РФ, а ще більше бояться її розвалу.

Ми хочемо розпаду Росії, але одночасно мусимо розуміти, що тоді виникне величезний некерований простір з агресивними людьми та зброєю, зокрема і ядерною.

Душман сприймає війну, як особисту справу. В той час, коли бійці відчайдушно стримують ворога ціною власного життяй волонтерські каравани постійно курсують до передової, більшість людей взагалі живуть неначе в іншому світі й не знають, що йде справжня війна проти нас і нашої Батьківщини.

— Коли я приїжджаю до Києва, у мене наступає дисонанс.

Здавалось би, під Маріуполем фронт, а тут — спокійне тихе життя.

Люди навіть не розуміють, що йде війна.

Інколи я думаю, що Українське військо воює саме по собі, адже більшість людей не цікавить, що там на фронті. Для них це інший світ. Вони не задумуються над своєю долею, над власними інтересами, над своїм майном, в кінці кінців. Так, дійсно, війна до них ще не дійшла, але тільки тому, що «Азов» став насмерть в Маріуполі. Там, в Мар'їнці, свого часу стали насмерть військові».

*Н*аціоналізм для Душмана — єдиний шлях до звільнення і розквіту України. Саме Українські націоналісти стали авангардом Національної Революції, адже перші пішли в наступ на псів системи. Також саме націоналістичні добровольчі підрозділи здобули перші перемоги й дали військовим віру в те, що Українці можуть перемагати. Через це Душман під час Майдану і прийшов до «Патріоту України», бо бачив у націоналістах дієву силу, яка здатна щось змінити.

— Я ідентифікую себе як націоналіст. Сповідую інтегральний націоналізм. Для нас гасло «Україна — понад усе!» не є просто словами, а шляхом. Ми живемо за цими принципами. Для мене не існує якогось окремого націоналізму. Націоналізм може бути лише Український, і він проявляється в діях, в роботі на благо нашої країни. Ті люди, які говорять про націоналізм, сидячи на дивані — це «диванна армія». Нашим ворогам я хочу сказати лише одне — забирайтесь з України, якщо хочете жити. Ви ніколи не думали, чого у нас такі родючі землі? Саме тому, що в них шар за шаром лежать ваші попередники, які не раз сюди приходили. Більше я нічого їм сказати не хочу.

Полтавчанин

ОБОРОНА НАЦІЇ

ІНІЦІАТИВА
ЯК ФУНДАМЕНТ ДЛЯ УСПІХУ

Одна із головних особливостей полку «Азов» — ініціативність. Саме ця риса, разом з хоробрістю та щирим патріотизмом, виділяє азовців серед багатьох наших співгромадян. Власне, особиста ініціатива й стала вирішальним фактором при створенні роти охорони полку «Азов», більш відомої як Вартова чота. Спочатку вона створювалась як лиш охоронна структура полку, але дуже швидко набула ключових функцій: охорона режимних об'єктів, супровід важливих вантажів, фінальна допідготовка новобранців до бойових дій. Майже рік тому за створення Вартової чоти взявся друг Бугай. До війни він був успішним бізнесменом, а зараз разом з іншими хлопцями вириває Україну з лап загарбника.

Рік тому полк «Азов» виглядав зовсім не так, як сьогодні: невелика кількість людей з обмеженим фінансуванням та меншою структурою організації. Полк ще був батальйоном. Та серед нас багато людей, що власноруч розбудували полк «Азов» до того рівня, на якому він є сьогодні — тепер це майже 2 тисячі особового складу. На часі підвищення статусу формування — з полку до бригади.

Свій внесок у справу зробив і друг Бугай. У серпні 2014 року він запропонував керівництву «Азова» створити окремий підрозділ, що буде займатися охороною бази. Це був важливий та конче потрібний крок, бо на той час охороною режимних об'єктів займались бойові підрозділи. Створення роти охорони дозволило бойовим підрозділам сконцентруватись на своїх прямих обов'язках — виконання завдань у зоні бойових дій.

— *Мое предложение руководство «Азова» поддержало и дало мне добро на создание отдельного подразделения. Тогда как раз и была создана Вартова чота. Первый состав Вартовой чоты — 28 человек, я был 29-м, командиром Вартовой чоты, были десятки и 3 десятника. Было несколько постов на базе — с этого все началось.*

Перше, чим можна охарактеризувати друга Бугая — рішучість та виваженість. Він робить швидкі та продуктивні дії, спрямовані на результат. Немає різниці, чого це стосується — Бугай робить все виважено та рішуче. Коли приходив кінець «великій» імперії СССР, Бугай служив у армії. Перед ним постав вибір — перевестись до України чи залишитись у РФ-ії. Майже не вагаючись, обрав перше. Він став інструктором з військової підготовки. Саме ця обставина, можливо, і народила ініціативу створити свій підрозділ у полку «Азов».

До лав «Азову» друг Бугай прийшов ще влітку минулого року. Перед цим він побував в іншому добровольчому формуванні, але прагнення, до розвитку заради перемоги у війні і підштовхнуло Бугая приєднатись до лав полку «Азов».

— *Мне была близка национальная идея, которая стояла во главе этого добровольческого формирования. Я не скажу, что я какой-то заядлый националист, это уже пришло ко мне в те времена, когда я уже был в рядах «Азова».*

Робота Бугая не зупинилась на наборі хлопців та забезпеченні охорони постів. Він зміг організувати реальний підрозділ, за яким було закріплене не менш важливе завдання, ніж перед штурмовими загонами. Крім, основної функції Вартова чота займалась охороною і супроводом важливих вантажів, поранених. Також формувались виїздні групи для охорони об'єктів поза базою. Виконуючи усі поставлені завдання, Бугай та Вартова чота показали, що цей підрозділ є дуже важливим для функціонування полку. Як командир підрозділу, Бугай завжди намагався покращити структуру Вартової чоти. Восени минулого року його підрозділ став не лише охороняти режимні об'єкти, але й виїжджати на бойові завдання та виконувати ключову функцію полку — допідготовку новобранців.

Особовий склад Роти охорони на вечірній молитві

Відколи почалась підготовка та відбір для новачків до полку «Азов» через тренувальну базу АТЕК, у Вартової чоти була додалася ще одна функція — учбового підрозділу. Перед командиром роти охорони постало питання часткової реструктуризації підрозділу та наповнення його новими кадрами. Бугай знайшов інструкторів і разом з ними почав тренувати добровольців. Його знання дуже допомогли при створенні сучасних програм навчання новобранців.

— *Проводились занятия по медицине, по огневой подготовке, по тактике, по физической подготовке, по строевой, по идеологической подготовке.*

> *Программа подготовки занимала от двух до трех недель. В это время принимали решение, в какое подразделение полка необходимо будет отправить конкретного новобранца.*

Вартова чота стала кузнею бойових кадрів полку, звідки добровольці, які щойно прибули до розташування «Азову», змогли влитись до бойового середовища. Бугай побачив, що функції учбового підрозділу необхідні не лише для навчання поводження зі зброєю, але й у плані простого спілкування між необстріляним юнаком і досвідченим воїном, який бачив кров та смерть.

— *Они попадают в зону боевых действий и у них меняется коллектив, в котором находятся уже те люди, которые прошли боевые действия.*

> *Им попадает в руки оружие, боевое, настоящее, которое стреляет и предназначено, чтобы убивать.*

У них настоящие боеприпасы. И этих людей нужно еще доподготовить.

Друг Бугай — офіцер, що без вагань виконує поставлену задачу і не боїться брати на себе відповідальність робити так, як вважає за потрібне.

— *Я считаю, что нашему войску нужны умные, смелые и ответственные командиры. Причем это на уровне от командира роты генералов.*

> *Если бы у них была та же мотивация, то же стремление, та же отвага, которая есть у полка «Азов», то мы уже бы давно закончили эту войну, конечно же с победой.*

Побудова нового суспільства вимагає самовіданності. Саме у цьому варто відзначити друга Бугая. Такі люди здатні перетворити Українське військо на армію нового зразка,прикладом чого зміг стати полк «Азов».

— *Скорее всего, после окончания этого вооруженного конфликта будет какая-то реорганизация или реструктуризация. Все зависит от того, в какую сторону пойдет армия. Если армия будет развиваться хотя бы частично, так как развивается «Азов», то она будет на высоте, перейдет на другой, качественный уровень.*

Підготував Журналій

ІСТОРІЇ З ФРОНТУ

ВІЙНА СЕРЕД СОНЯШНИКІВ

Батальйон відпочивав, не було ранкових пробіжок та фізкультури. Всі їли, спали, сиділи в Інтернеті. Але не спала наша розвідка. Кудись постійно мотались наші машини з десантом на борту. 10 серпня я сидів з ноутбуком в колишній їдальні нашого житлового корпусу, коли пішли чутки про бойовий виїзд. Невдовзі прийшов офіційний наказ на виїзд. Ми завантажили наше радіообладнання, консерви і патрони в 66-й ГАЗ і ставши в кінці колони, рушили вперед.

Ми мали виїзд у Многопілля. Саме там проходила передова лінія. Дорога з обох сторін була густо засаджена деревами, утворюючи алею, в якій стояла техніка 39-го батальйону 51-ї бригади. Тут стояли МТЛБ з «Рапірами», вантажівки, танк і командирська БМП. Тут же стали і машини з піхотою. Ми зупинились і розвантажили наше обладнання. Прямо тут, на узбіччі дороги, було наказано розгорнути зв'язковий пункт. Ми розпакували наші щогли та антени. Військові, які з інтересом спостерігали за нашими маніпуляціями, почали допомагати ставити й закріпляти щогли. Роботу було швидко закінчена і зв'язок налагоджений, але, як потім виявилось, ненадовго. Наша піхота пішла в бій.

Військові розповіли про наш згорілий неподалік танк. Ми пішли глянути на нього. На залізничному переїзді стояв укутаний в білий попіл та чорну кіптяву Т-64. Велетень розкинувся дорогою, його деформовані частини лежали під ногами. Тут же, на дорозі, лежали пара порожніх РПГ. Як сказали військові, танк їхав по залізничному переїзду і з лісосмуги був підбитий в борт двома пострілами з РПГ. Всередині корпусу вирувало полум'я. Воно змусило боєкомплект вибухнути та розкидати машину довкола.

Ми повернулись до нашої автівки. Від групи, яка пішла попереду, нічого не було чути — наш аналоговий незахищений зв'язок був повністю заглушений на всіх каналах. Поганий знак, адже нас чекали і до нашої атаки готувались. Я заліз у вантажівку і ліг на лавку. Через деякий час свист у повітрі змусив мене скотитися в окоп на узбіччі. Вибуху не було, але з наростаючим гулом по полю соняшників запрацювали автомати, кулемети та зенітки, захлопали наші крупнокаліберні міномети. Потім стрільба вщухла і наші військові пройшли в соняшники.

Там був знайдений живим та приведений до тями хлопець з карабіном СКС в руках. Його відвели в підлісок. Я пішов глянути на полоненого. В підліску стояв худий хлопець в джинсах і з голим торсом. Його допитували військові. Зі слів хлопця, він був жителем донецької околиці, його мобілізували і привезли до гуртожитку, де через пару днів видали карабін та відправили до наших позицій. В полі, біля наших позицій, він зачепив розтяжку сигнальної ракети, яка сповістила нам про те, що в полі хтось є. Після обстрілу його командир наказав їм відходити, і він побіг не туди, а прямо до нас.

Наближався вечір. Час, коли можна було вести бій, щохвилини минав. Нарешті з'явились наші піхотинці, які пішли на Іловайськ. Вони були покриті брудом з голови до ніг, з пильними обличчями і легкими пораненнями. Розповідали про вогневий мішок, в який потрапила вся група. На початку бою був підбитий армійський БТР, який йшов попереду, вибухнула машина з боєприпасами. Піхота залягла під мінометним вогнем. По раціях, які почали раптово працювати, запросили Душмана. Після слів, що він

в ста метрах від «коробочки», туди лягла міна й поранила його в руку. Впіймав осколки в плечі і десятник Бізон. Обійшлось без вбитих і тяжкопоранених. У військових були і ті, і інші. Всі говорили про потужний обстріл, який був доповнений спробою охоплення з обох флангів. Це помітив Артем Бонов з позивним Малий, ставши героєм дня.

Ранок 12 серпня почався у нас близько 7-ї години. Я прокинувся там, де і заснув — біля колеса вантажівки. Табір уже мився, спілкувався і ходив туди-сюди. Ми зайнялись тим самим. Нас вишикував 70-й і дав наказ, розділившись на дві групи, встановити ретранслятори в Кутейниковому на елеваторі та в Многопіллі в армійських зв'язківців.

На вишку біля будівлі лікарні поліз Малий і закріпив дві антени — приймача та передавача. Настала моя черга. Мені треба було лізти на дах лікарні, де стояла ще одна вишка, яка здіймалась в небо метрів на двадцять.

Ось я уже вище всіх дахів, вище дерев, я бачу поле соняшників, з якого на нас виходила група ДНР-івців. Адреналін все частіше радував мою кров. Нарешті я дістався висоти, закріпив передавач. Дорога вниз була швидшою і приємною. Доки я ліз по вишці, наші знайшли в сусідньому будинку райадміністрації її очільника. Жінка розповіла, що поки територія знаходилась під сепаратистами, у неї дома відбувались обшуки. Одного разу її витягнули прямо з робочого місця і поставили під автомати на майданчику перед будівлею. Таким чином бойовики добивались лояльності від місцевої влади. Жінка, як і багато місцевих жителів, сподівалась, що ми не підемо, і вся ця війна скоро закінчиться.

Ніхто не міг подумати, що уже за пару тижнів ця територія стане «Іловайським котлом». Тут, в Многопіллі, в будинку райадміністрації, будуть ховатись оточені бійці, відрізані від своїх російськими військами. З ними буде журналіст ТСН, який буде знімати їх спробу прориву. Тут поляже багато Українських солдат. Чимало потрапить в полон. Підполковник і його зв'язківці також будуть тут. А наші спроби зателефонувати йому в котел не досягнуть успіху. Його телефон буде поза зоною досяжності…

До табору постійно хтось приїжджав і від'їжджав. Змінювались машини та люди. Я насипав в чашку ложку кави, в яку на армійській кухні мені налили чаю. Недалеко від кухні було викопано яму, де сиділи полонені терористи. Їх охороняли бійці «Правого сектору», з якими ми трохи поспілкувались. Ті розповідали про неймовірний жах на обличчі одного з полонених, який дізнався, що потрапив в руки до тих самих «правосєків». Мабуть, він подумав, що з ним будуть поводитись так само, як вони поводяться з нашими полоненими. Але з взятими в полон нічого жахливого не відбулось. Наскільки я зрозумів із розмови, їх тримали для обміну на наших.

До 14 серпня на нашій висоті все було спокійно. День підходить до завершення. Малий іде в сторону антен, а я, розташувавшись під наметом біля ретранслятора, прицілився штикножем в кавун. Рутину перебив вибух неподалік. «Наша артилерія стріляє десь поруч» — подумав я. Вибухи повторились ще і ще. Військові, які сиділи під своїм наметом недалеко від мене, різко вскочили й побігли. Повз пронісся Малий і крикнув «Крим! Біжимо!». Я вскочив і побіг за всіма в сторону окопів для вантажівок. Стрибнув в окоп, сповз глибше і вмостився під карданним валом ЗИЛ-а. Над нами лунали вибухи, які поступово наближались. Нарешті зовсім поряд пролунав вибух, який змусив стиснутись барабанні перетинки. Ще один бахнув, і все завершилось. Настала тиша, в якій я почув, як Сеш викликає нас по рації. Я намагався відповісти, але слабий сигнал не пройшов. Вибравшись з окопу, я побіг до обриву, продовжуючи викликати хлопців по рації. Я побачив гребінь лісу, за яким знаходився табір 40-ї бригади. Весь гребінь був у стовпах диму, димілась і горіла дорога, яка вела від нас в той табір. Наша висота сильно диміла зі сторони грунтової дороги, по якій ми прибули сюди не більше двадцяти хвилин тому.

Я зрозумів, що хлопці не встигли доїхати назад, але рівень втрат в лісі важко було уявити. Нарешті я зміг вийти на зв'язок з Сешем та іншими, хто поїхав вантажівеою. Вони були цілі, як і ми. Я схопився за фотоапарат, почав фотографувати місцевість після обстрілу. Військові сказали, що вогонь вівся касетними боєприпасами чи то з «Градів», чи то з «Ураганів». На висоті була пошкоджена одна вантажна машина і один будинок на колесах. Серед особового складу був один поранений.

Хвилин за двадцять на зв'язок вийшов 70-й, віддавши наказ згортати апаратуру й готуватись до від'їзду. Почалось активне згортання антен і щогл. Через п'ятнадцять хвилин «Нива» з водієм і 70-м приїхала, щоб забрати нас. Ми повністю забили машину радіоскарбом. Трудноші, як і раніше, створювали щогли. Їх засунули у відкриті вікна задніх дверей. Між щоглами по центру сів я та Малий. Оскільки важкі стволи щогл могли розбити вікна у машині, їх обв'язали скотчем, який проходив зі сторони спини і зі сторони живота у нас з Малишом. Таким чином, ми не могли рухатись, зі всіх сторін валялось різне барахло, ми сиділи в касках та бронежилетах і стискали автомати. Так ми вирушили на Урзуф. Пізніше дізнались, що Білецький наказав батальйону повертатись. «Азов» покинув табір і відправився додому.

Дорогою ми дізнались про подробиці обстрілу табору і долю наших колег-зв'язківців. Виявилось, що хлопці не встигли доїхати до табору, зупинились на узбіччі дороги біля поля задля поповнення запасів кавунів. Раптом вони побачили ракети, що летіли на висоту, і на дорогу. Впавши на поле, вони змогли пережити обстріл без втрат. Хоча вибухи лунали поряд. До табору ракети не долетіли, врятував той самий гребінь, в який, як у щит, встромилось більшість болванок. Частина смертельного вантажу впала з недольотом біля ріки, де купались бійці.

В Старобешеве ми заїхали в сутінках. «Нива» зупинилась на перехресті, перед нею стояла «Tundra» Білецького, біля неї — джип командира батальйону «Донбас». Він попросив рацію, щоб тримати з нами зв'язок, в результаті до його джипу вирушила моя рація. Швидко темніло, наші машини стояли в сутінках на тому ж місці. Я і Малий сиділи на задніх сидіннях, не в змозі вийти. Раптом до машини підійшов 70-й і несподівано, взявши свій автомат, скомандував «до бою». Ми подивились в ліве вікно в сторону перехрестя і побачили, як група людей наближається до нас. Пересмикнувши затвори, ми виставили автомати в сторону імовірного супротивника. Мабуть, це була найбільш невигідна позиція з усіх, які можна було зайняти. «Хто ви такі?» — запитав хтось з нашої сторони у осіб, що наближались. «А ви хто?» — пролунало у відповідь. Я поклав палець на спусковий гачок і вже готувався натиснути на нього. «Слава Україні!» — прозвучало з нашої сторони. «Героям Слава!» — пролунало у відповідь. Ніколи ще ці гасла не звучали так приємно і очікувано. Напруга спала, люди, які підійшли до нас, виявились солдатами Нацгвардії. Перекинувшись з ними парою слів, ми поїхали. З голови до ніг в пилюці, ми прибули на місце постійної дислокації. У всіх був піднесений настрій, всі жартували та сміялись. Ми пережили обстріл і вижили та приїхали додому. Тепер митися й спати!

Крим

ІСТОРИЧНА ПАРАЛЕЛЬ

ПЕТРО ШЕЛЕСТ ТА УКРАЇНІЗАЦІЯ УРСР

Петро Шелест, будучи першим секретарем ЦК КПУ в брежнєвські часи довів, що навіть у вкрай складних політичних умовах можна відстояти право бути Українцем, патріотом та реалізовувати Українську політику. Безперечно, таке право можна було втілити в життя виключно у «марксистському соусі», тобто репрезентувати себе як людину совєтську, прихильника і поборника ідеї України в складі СССР. Це була політична ціна того часу.

Він був комуністичним Українцем. Його оповила чужа Україні ідеологія. Комуніст з Українським корінням, який намагався не зректися своєї генетичної національної пуповини. Саме тому постать Петра Шелеста донині цікавить істориків. Нещодавно вийшла друком книга про Шелеста авторства професора Юрія Шаповала. Дослідник, не ідеалізуючи комуністичного лідера, на основі джерел здійснив спробу глибокого аналізу його діяльності.

Петро Шелест народився 1908 року в Харківській губернії в Українській родині. Його батько працював на цукровому заводі. Мати заробляла пранням і прибиранням. Мабуть, головний вплив на хлопця мав саме батько, який, за спогадами сина, був розважливим, любив книги, тягнувся до знань.

У юності Петро Шелест вступив до комсомолу. Родина, близькі люди негативно сприйняли цей вибір. Від цього часу бере початок його нове життя. Вже у 19-літньому віці він став секретарем райкому комсомолу на Харківщині.

З початку 1940-х років Шелест працював у Росії (у Челябінську та Лєнінграді), де очолював великі промислові підприємства. Від 1954 року — на партійній роботі в Києві.

ВЗ 1963 року Шелест очолює УРСР як перший секретар ЦК КПУ. Це було завершення періоду «хрущовської відлиги». Очевидно, саме така фігура Хрущову була потрібна в Україні.

Але через два роки перебування на посаді першого секретаря на Шелеста почалися гоніння. Виконувати роль цербера став Валентин Маланчук — секретар Львівського обкому партії. Маланчук почав нищівну критику Шелеста за «помилки у національній політиці». Причиною цього могла бути не тільки певна незручність для нового генсека Брєжнєва цілком вольового, самодостатнього партфункціонера, якому до того ж був зобов'язаний двірцевим переворотом у 1964 році (Шелест активно підтримував усунення Хрущова) та своїм приходом до влади. Брєжнєв вибудовував власну «лінію оборони» через протекцію тих, яким він нічим не мав бути зобов'язаним. Шелест відстоював економічну позицію УРСР і виступав за збереження Української мови в освітніх закладах та засобах масової інформації.

Попри репресії проти Української інтелігенції та арешти, за часів правління Петра Шелеста, Українська культура та наука мали виразне національне обличчя та належний фаховий рівень. Зокрема, Шелест підтримував створення Заповідника «Хортиця».

Пригадую, коли вперше почув про Шелеста від тих, хто був свідком його правління. Ярослав Іванович Дзира (1931-2009 р. р.), Український історик, розповідаючи про Інститут історії України в кінці 1960-х, згадав у розмові зі мною Шелеста у контексті видання книги Олени Апанович «Збройні сили України» (Київ 1968). Ярослав Іванович розповів, що Шелест, відчуваючи хвилю удару по Українських позиціях в УРСР та дізнавшись, що Олена Апанович, науковий співробітник Інститут історії УРСР, має машинопис книги про Українське військо, негайно розпорядився видати книгу друком. А згодом, оскільки тираж розійшовся вмить, дав доручення надрукувати додатковий тираж.

Згодом були видані такі джерела з української історії як «Літопис Самовидця», «Львівський літопис» та «Острозький літописець». Виходило друком видання «Історичні джерела та їх використання». Було започатковано багатотомну «Історію міст та сіл УРСР». І хоча вона понівечене комуністичними штампами, все ж є на сьогодні єдиним Україномовним зведеним корпусом загальної інформації щодо населених пунктів України.

Політика завершилась для Петра Шелеста, коли був підготовлений його наступник — Володимир Щербицький, вірнопідданий Брєжнєва. Із усуненням від влади Шелеста розпочинається масована атака на все Українське. Загрозливих темпів набирає політика русифікації. Українське тотально піддається нищенню. Будь-яка ознака прояву Українства трактується підозріло та читається як прояв нелояльності до політики створення єдиного «советского народа». Все Українське (мова, культура, мистецтво) щораз більше вважалось меншовартісним та заганялося, як сказала Оксана Пахльовська, у фольклорний тин.

Саме із відставкою Шелеста в 1972 році закінчилась ера Шумського і Скрипника в УРСР — націонал-комуністів, які в період Українізації намагались в совєтських умовах відстояти Українське в Україні.

Говорити, що Шелест був патріотичним партфункціонером, є перебільшенням. Він був людиною своєї доби. Українське козацьке коріння визначали його спосіб мислення. Для нього Українське було рідним. Але водночас він цілком усвідомлював себе як радянського Українця — спотворений образ людини, витворений чужинською комуністичною ідеологією.

Подолянин

ПОЛІТИКА І СУСПІЛЬСТВО

ПОЛІТИЧНЕ УГОДОВСТВО ТА БРАК НАЦІОНАЛЬНОГО ЕГОЇЗМУ

З часів отримання незалежності Українські політичні кола наскрізь просякнуті хворобливою й дуже часто вигідною ворогам миролюбністю, «загальнолюдськими цінностями» та політичним угодовством. Це, на жаль, не приносить ані миру, ані користі, а лише втрати і збагачення окремих груп людей за рахунок торгівлі національними інтересами.

З екранів телевізорів Українців щоденно зомбують тупими і заїжджеными «мантрами» про те, що потрібно мирно вирішувати конфлікт на Сході, бо Європа не підтримує насильства й закликає обидві сторони до припинення вогню. За посередництвом європейських лідерів на догоду кремлю було підписано не одну угоду про припинення вогню. Одразу ж після підписання вони втратили свою силу й перетворилися на предмет маніпуляції в руках московитів. Наслідок — тисячі Українських військових загинули під час обстрілів. Сотні потрапили в полон, а Порошенко з його політиканами продовжують приймати «геніальні» рішення для оборони України й суворо дотримуються даного окупанту і Заходу слова.

Ніколо Макіавеллі, живучи близько 500 років перед нами, сказав, що у міжнародній політиці немає місця миролюбності, ввічливості і дотриманню слова, коли воно є шкідливим для нації і не має під собою причин для дотримання.

Щоб краще зрозуміти, про що йдеться, давайте повернемось до «нашої» відмови від ядерної зброї та підписання Будапештського меморандуму 1994 року. Країни-підписанти (Росія, Великобританія та США) зобов'язались дотримуватись наступних умов:

- поважати незалежність, суверенітет та існуючі кордони України;
- утримуватися від загрози силою, її використання проти територіальної цілісності і політичної незалежності України;
- утримуватись від економічного тиску, спрямованого на те, щоб підкорити своїм власним інтересам здійснення Україною прав, притаманних її суверенітету, отримати будь-які переваги.

РФ, як один з гарантів дотримання умов угоди, грубо порушувала його ще далеко до початку війни. Чого варта лише економічна блокада, яка проявлялась у безглуздих інспекціях Українських товарів на російській митниці і перешкоджання транзиту цукру до Середньої Азії, а також у забороні імпорту десятків найменувань Українських товарів.

Після Зимової Революції порушення Меморандуму і переросли у військове вторгнення на Кримський півострів та організацію інтервенції на Сході.

Така поведінка «гарантів» не мотивує сьогоднішню політичну «еліту» України до активних дій і ефективного підвищення обороноздатності. Навпаки — весь цей час наш уряд постійно наголошував на необхідності не відповідати агресією на вторгнення російських військ, а намагався все спустити на гальмах, сподіваючись на допомогу з-за кордону та мирне вирішення конфлікту.

Потрібно відкинути примарні надії й мислити раціонально. Цілком очевидно, що будь-яка держава в принципі не зацікавлена проливати кров своїх громадян за інтереси нашої нації, окрім випадків, де передбачена політична вигода. Перемовини з іноземним ворогом призведуть лише до посилення й без того сильних іноземних впливів в Україні.

Всі мирні плани — ні що інше, як можливість терористів відновити сили та отримати додаткові ресурси й людей для подальшого ведення бойових дій. З урахуванням цих факторів, стає зрозуміло, що жодного мирного сценарію і бути не може.

Злочинцям-псевдоополченцям немає куди дітись. В РФ вони нікому не потрібні або вже розшукуються за кількома карними статтями, а в Україні вже не підлягають жодній амністії. Загнаний в кут щур починає атакувати. Приблизно так само діятимуть терористи, коли конфлікт підійде до завершення. Вони й далі гнутимуть ту ж саму лінію про «независимый Донбасс», щоб продовжити надалі грабувати та вбивати Українців Сходу.

На жаль, виховані у тепличних умовах західного лібералізму, політики й усі можливі правозахисники далі тиснутимуть на Україну, підштовхуючи її до рішення про «особливий статус Донбасу» та його автономію — абсолютно не усвідомлюючи, чим це загрожує. Або, усвідомлюючи, проте граючи на користь чужих інтересів.

Не зайвим буде згадати історичний приклад особливого територіального статусу Косово й Метохії, який активно підтримали США та інші західні держави. Сербів практично без бою змусили вивести війська з регіону і віддати його мусульманам-албанцям. Лібералізм і псевдо-права людей на «самовизначення» тріумфували. Сотні сербських жінок було зґвалтовано мусульманами. Ще стільки ж вбито. Сама територія стала оплотом албанського наркотрафіку, розгулу етнічної мафії та основним джерелом постачання ісламських терористів до Європи.

У разі виникнення «автономного Донбасу» Україна не отримає нічого, окрім ще одного Косово — території, де діятиме лише закон автомата Калашникова та вестимуться війни за контроль прибуткових районів.

Сьогодні Українці повинні, як ніколи усвідомити важливість власного національного егоїзму. Україна стане сильною державою лише тоді, коли винесе на вершину політикуму свою власну національну еліту, яка піклується перш за все про національні, а не шкурні інтереси.

Штірліц

КНИЖКОВА ПОЛИЦЯ

ШЛЯХИ ГЕРОЇВ УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІЇ

ОЛЕНА АПАНОВИЧ. «РОЗПОВІДІ ПРО ЗАПОРІЗЬКИХ КОЗАКІВ»

Для автора цих рядків це була перша книга про козацтво загалом. Хоч вона охоплює великий обсяг історичного шляху козацтва, проте мова книги не є занадто науковою, недарма вона називається «Розповіді». Авторка особливо детально торкається героїчних сторінок запорізького козацтва — морських походів гетьмана

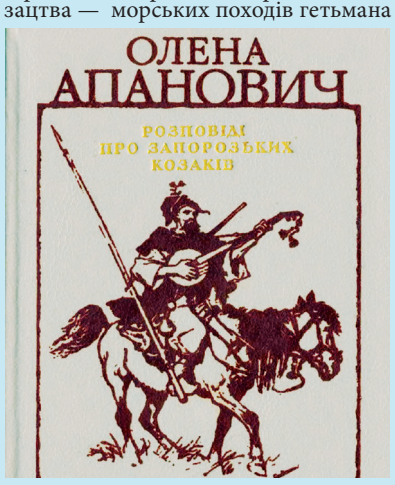

Сагайдачного, участі козаків під його ж проводом у Хотинській битві, взяття Азову козаками, військової діяльності непереможного Івана Сірка та славетного Богдана Хмельницького.

Окремо заслуговує на повагу Олена Апанович за те, що хоч книга і була видана в 1969 році, але в праці не було жодного применшення ролі козацтва чи створення його інтернаціонального псевдообразу. На той час писати правду вже було сміливим вчинком, який і вчинила пані Апанович.

Книга читається на одному подиху й належить до тих книг, які можна згодом неодноразово перечитувати.

РОМАН КОВАЛЬ. «ОТАМАН ЗЕЛЕНИЙ»

Це, напевно найкраща книга Романа Коваля, видатного українського історика, який спеціалізується на дослідженні повстанського руху часів Визвольних змагань 1917-1923.

Отаман Зелений (справжнє ім'я — Данило Терпило) мужньо й успішно захищав Українців від антиукраїнських влад, нав'язаних нам з Росії — більшовиків і білогвардійців. Більшовики вважали його одним з головних ворогів на території Україні. Зі своїх повстанських відділів він створив найміцніший добровольчий підрозділ в армії УНР — Дніпровську повстанську дивізію, проте через інтриги політиканів мусив самостійно боротися проти ворогів України. Сучасники високо оцінювали її бойові та моральні характеристики дивізійників.

Після відступу військ УНР з Києва Отаман Зелений тричі протягом 1919 року звільняв Київ від московських загарбників — від більшовиків та від білогвардійців (це йому вдалося).

Отаман Зелений боровся за вільну Україну до останнього подиху, чим заслужив безсмертя у пам'яті поколінь Української нації.

Русин

Автор вірша на титульній сторінці Поет

Редакція залишає за собою право редагувати матеріали. У передруках посилання на джерело є обов'язковим. Редакція може не поділяти думки автора і не несе відповідальності за достовірність поданих матеріалів. У номері використані окремі ілюстрації та фотографії, взяті із відкритих джерел в інтернеті.

Архів випусків у спільноті ВК: **vk.com/chorne.sonce**

Надруковано у м. Маріуполь (Донецька область)

Головний редактор Вирій
Ідеологічний редактор Доктор
Літературний редактор Оберіг
Коректор-консультант Галайда
Технічний редактор Лисиця
Фото і графіка Яра
Розповсюдження Сцила

ВИДАННЯ ПОЛКУ «АЗОВ»

Надсилайте відгуки і пропозиції за адресою:
redaktor.cs@gmail.com

Видано у зоні бойових дій